

Mănăstirea Vodița

Descriere

A fost una dintre primele așezăminte monahale cu viață de obște ridicate pe meleaguri românești, fiind prima ctitorie a Sfântului Nicodim din țara noastră. A fost ridicată pe ruinele unui așezământ mai vechi, probabil din vremea lui Litovoi (mort în 1273). Actul de fundație al mănăstirii datează din 1374; se presupune însă că era gata de târnosire în preajma anului 1369. După alte păreri, zidirea a început în primăvara sau vara anului 1370, zugrăvirea făcându-se în 1371 ori în 1372. La zidirea ei au contribuit atât domnitorul Țării Românești, Vlaicu Vodă (1364-1377), cât și cneazul Lazăr al sârbilor (1371-1389). Aici a trăit un timp Sfântul Nicodim. O vreme stăreția Vodiței și Tismanei a fost deținută de aceeași persoană. Vodița a avut o existență zbuciumată din cauza condițiilor politice; situat în apropierea regatului maghiar catolic, Banatul Severinului a fost cucerit, în mai multe rânduri, de unguri. Sfântul locaș a avut mult de suferit de pe urma acestor cotropiri, propaganda catolică îngrădind existența Vodiței. Ultima dată a fost amintită în hrisovul lui Radu cel Frumos, din 10 iulie 1464. Pe la începutul secolului al XVI-lea, Vodița a fost jefuită, arsă și dărâmată de turci. Între 1662-1667, câțiva monahi de la Vodița merg după ajutoare în Rusia. La începutul secolului al XVIII-lea, călugării Tismanei au încercat să rezidească sfântul locaș. S-a ruinat definitiv din pricina frecventelor războaie dintre austrieci și turci. După 1990, prin strădaniile starețului Nicodim Nicolăescu, actualul episcop al Severinului și Strehaiei, mănăstirea a fost reînființată, primind hramul Sfântul Antonie cel Mare, pe care l-a avut, se pare, încă din timpul Sfântului Nicodim. Biserica este construită din lemn, în stil maramureșean și a fost târnosită în anul 2001.

Galerie

Harta

